

Sygn. akt IV P 504/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Król-Szymielewicz

Ławnicy: K. K., E. Z.

Protokolant: Katarzyna Bakalarczyk-Kielak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 marca 2016 roku we W.

sprawy z powództwa J. T.

przeciwko (...) Spółka Jawna F. - P. i s-ka z siedzibą we W.

o odszkodowanie w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia, zadośćuczynienie z tytułu krzywdy moralnej, ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy

I. oddała powództwo odnośnie roszczenia o odszkodowanie w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia;

II. umarza postępowanie odnośnie roszczeń o zadośćuczynienie z tytułu krzywdy moralnej oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy;

III. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 1.410,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. zalicza koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powódka J. T. pozwem wniesionym w dniu 29 kwietnia 2011 r. (data prezentaty biura podawczego) skierowanym przeciwko J. P. i P. P. (2) - wspólnikom spółki cywilnej (...)C." z siedzibą we W., po uzupełnieniu braków formalnych pozwu pismem datowanym na dzień 19 maja 2011 r., wniosła odwołanie od rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, domagając się przywrócenia do pracy (k. 2,3, 9).

Pismem procesowym datowanym na dzień 28 lipca 2011 r. powódka zmieniła żądanie z przywrócenia do pracy na odszkodowanie, wnosząc o wypłatę odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem zwolnienia jej z pracy, jednocześnie wskazując, iż w/w okoliczność spowodowana jest utratą zaufania do pracodawcy (k. 47).

Na rozprawie w dniu 01 września 2011 r. (k. 51) powódka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o zapłatę:

- odszkodowania w kwocie 12.900 zł tytułem bezzasadnego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia,
- zadośćuczynienia z tytułu doznanej krzywdy w wysokości 25.000 zł na podstawie art. 444 k.c.,
- ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy w kwocie 4.300 zł.

Na uzasadnienie swoich roszczeń powódka wskazała, że na podstawie postanowienia z dnia 10 kwietnia 2011 r. wydanego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków, VII Wydział Karny (sygn. akt 1 Ds. 1301/10) została tymczasowo aresztowana. Powódka podkreśliła, że jest niewinna i padła ofiarą oszustwa i fałszerstwa, co zostanie wyjaśnione w procesie sądowym.

Powódka podniosła, że strona pozwana posiadała informację o stawianych jej zarzutach od przeszło dwóch miesięcy. Nadto podała, że w dacie tymczasowego aresztowania przebywała na zwolnieniu lekarskim, które miało trwać do 30 kwietnia 2011 r. z powodu złamanej ręki w przegubie, której kość się nie zrastała, o czym również strona pozwana wiedziała.

W odpowiedzi na pozew (k. 22 – 25) strona pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Na uzasadnienie swojego stanowiska strona pozwana wskazała, iż w 2010 r. wobec podejrzenia fałszowania recept w celu wyłudzenia leków na szkodę Narodowego Funduszu Zdrowia, w Wojewódzkiej Przychodni Podstawowej (...) (WP POZ) we W. zostało wszczęte postępowanie kontrolne prowadzone przez (...) Aptek i (...). Strona pozwana w tym miejscu podkreśliła, iż również złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa polegającego na posługiwaniu się podrobionymi receptami z jej danymi.

Kolejno strona pozwana podała, iż w związku z doręczonym jej postanowieniem Prokuratora Rejonowego W. Wschód z dnia 24 stycznia 2011 r. (sygn. 1 Ds. 1301/10) o żądaniu wydania rzeczy oraz wykorzystaniu w postępowaniu przygotowawczym jako dowód, dokumentów zawierających tajemnicę lekarską dotyczącą G. P., ustalono, że pacjent ten jest leczony przez powódkę i po analizie dokumentacji medycznej pracodawca powziął wątpliwości co do prawidłowości ordynowania przez nią leków. Wobec powyższego dyrektor (...) Ł. O. wystosował pismo do powódki z prośbą o złożenie wyjaśnień dotyczących zaistniałej sytuacji. W odpowiedzi na w/w pismo powódka wskazała m.in., że wystawiała recepty na pacjentów o nazwiskach: E. M., P. M. i G. P..

Następnie strona pozwana wskazała, że w przedmiotowej sprawie toczy się postępowanie karne (sygn. 1 Ds. 1301/10), w związku z którym powódce zostały postawione zarzuty oszustwa i fałszowania dokumentów i powódka została tymczasowo aresztowana.

Dodatkowo strona pozwana podała, że powódka pozostawała na zwolnieniu lekarskim od dnia 27 grudnia 2010 r. do dnia rozwiązania umowy o pracę, dlatego też nie mogła rozwiązać z nią umowy o pracę w tym okresie. Jednakże po wręczeniu zawiadomienia o tymczasowym aresztowaniu rozwiązanie umowy o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. stało się możliwe, albowiem zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres niezdolności do pracy przypadającej w czasie tymczasowego aresztowania.

W związku z powyższym strona pozwana wskazała, iż z uwagi na uzasadnione okoliczności podejrzenia popełnienia przestępstwa oraz rażące naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych polegające na:

1) posługiwaniu się drukami oraz pieczęciami pracodawcy w celu:

a) poświadczenia nieprawdy co do udzielenia świadczeń medycznych,

b) wprowadzenia w błąd pracodawcy co do wyboru przez pacjenta H. G. i G. P. deklaracji wyboru lekarza podstawowej opieki zdrowotnej,

c) wystawiania recept bez przeprowadzenia badań pacjenta,

d) wystawiania recept bez wskazania danych osobowych pacjenta, bądź wskazania fałszywych danych.

2) Niezastosowaniu się do polecenia pracodawcy nakazującego powstrzymanie się z wystawieniem kolejnych recept do wyjaśnienia sprawy.

3) Podejrzeniu popełnienia czynu zabronionego (art. 286 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.) objętego postępowaniem karnym prowadzonym przez Prokuratora Rejonowego K.-Wschód pod sygn. akt 1 Ds. 1301/10,

- pismem z dnia 11 kwietnia 2011r. rozwiązała z powódką umowę o pracę w trybie dyscyplinarnym tj. w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Nadto z ostrożności procesowej strona pozwana wskazała na potwierdzoną wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 05 marca 1999 r. możliwość zawieszenia postępowania do czasu zakończenia toczącego się postępowania karnego.

Postanowieniem z dnia 09 lutego 2012 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie (k. 121).

Prawomocnym wyrokiem z dnia 19 marca 2015 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu III Wydział Karny uznał J. T. za winną popełnienia zarzucanych jej czynów, ustalając, że czynów tych dopuściła się działając w krótkich odstępach czasu, działając z góry powziętym zamiarem oraz wspólnie i w porozumieniu z P. M., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (sygn. akt III K 320/13 i sygn. akt II Aka 209/15) (k. 282-320, 321).

Strona pozwana pismem procesowym z dnia 11 stycznia 2016 r. (k.326-327) wniosła o podjęcie zawieszono postępowania w sprawie oraz podała, iż wnosi o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 1.800 zł. Dodatkowo strona pozwana poinformowała Sąd o zmianie formy prawnej prowadzonej działalności w drodze przekształcenia ze spółki cywilnej na spółkę jawną o nazwie: (...) Spółka Jawna F.-P. i s-ka z siedzibą we W. (k. 326-327).

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych podjął zawieszono postępowanie w sprawie (k. 332).

Ponadto postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 25 lutego 2016 r. (k.352) Sąd oznaczył stronę pozwaną jako: (...) Spółka Jawna F.-P. i s-ka z siedzibą we W., z uwagi na fakt, że strona pozwana zmieniła formę prawną swojej działalności na Spółkę Jawną.

Ostatecznie w piśmie procesowym datowanym na dzień 23 lutego 2016 r. powódka sprecyzowała powództwo, wnosząc o zasądzenie odszkodowania w wysokości 15.050,82 zł z tytułu rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia doręczenia stronie pozwanej pozwu oraz o zasądzenie na jej rzecz kwoty 2.150,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia doręczenia stronie pozwanej pozwu z tytułu ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 9 dni za rok 2011 (k. 490).

Na rozprawie w dniu 25 lutego 2016 r. (k.353) powódka oświadczyła, że cofa roszczenie o zapłatę odszkodowania w kwocie 25.000 zł z tytułu doznanej krzywdy moralnej na podstawie art. 444 k.c.

Z uwagi na powyższe pełnomocnik strony pozwanej oświadczył, że w dalszym ciągu wnosi o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł, liczonych od wysokości cofniętego żądania.

Z uwagi na okoliczność, iż strona pozwana w toku procesu, tj. w dniu 14 marca 2016 r. wypłaciła powódce ekwiwalent za urlop wypoczynkowy w kwocie 1.569,56 zł. oraz odsetki od tego ekwiwalentu w kwocie 930,00 zł., pełnomocnik powódki na rozprawie w dniu 15 marca 2016 r. oświadczył, iż cofa powództwo w zakresie żądania zapłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i liczy koszty zastępstwa procesowego w tym zakresie (k. 516,517).

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Do 2012 r. wspólnicy J. P. i P. P. (2) prowadzili praktykę lekarską ogólną i specjalistyczną w formie spółki cywilnej pod nazwą (...) Spółka Cywilna J. P. i P. P. (2) z siedzibą we W..

Uchwałą wspólników spółki cywilnej z dnia 13 listopada 2012 r. strona pozwana dokonała przekształcenia formy prawnej prowadzonej przez siebie działalności ze spółki cywilnej na spółkę jawną o nazwie: (...) Spółka Jawna F.-P. i s-ka z siedzibą we W..

Strona pozwana w zakresie prowadzonej działalności nadal zajmuje się świadczeniem usług medycznych.

Dowód: wydruk z KRS, k. 328-331.

Powódka J. T. jest lekarzem. Powódka zawarła w dniu 05 maja 2008 r. ze stroną pozwaną umowę o pracę na okres próbny, tj. do dnia 04 sierpnia 2008 r., na mocy której świadczyła pracę na stanowisku starszego asystenta, w pełnym wymiarze czasu pracy.

W dniu 05 sierpnia 2008 r. strony zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony, zgodnie z którą powódka świadczyła pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, ponownie na stanowisku starszego asystenta w przychodni zdrowia przy ul. (...) we W..

Dowód: - umowa o pracę na okres próbny z dnia 05 maja 2008 r. w aktach osobowych powódki;

- umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 05 sierpnia 2008 r. w aktach osobowych powódki;

- zmiana umowy o pracę za porozumieniem stron, k. 340;

- świadectwo pracy, w aktach osobowych powódki.

Średnie miesięczne wynagrodzenie zasadnicze powódki wynosiło 5.016,94 zł brutto. Ekwiwalent pieniężny za jeden dzień urlopu wypoczynkowego wynosił 238,90 zł brutto ($5.016,94 \text{ brutto} / 21 = 238,90$).

Dowód: zaświadczenia strony pozwanej z dnia 12 lipca 2011 r., k. 29.

W okresie zatrudnienia u strony pozwanej tj. od 18 lipca 2008r. do 1 kwietnia 2011r. powódka działając wspólnie i w porozumieniu z P. M. doprowadziła Narodowy Fundusz Zdrowia do niekorzystnego rozporządzania mieniem.

Przestępczy proceder powódki polegał na tym, że powódka jako lekarz medycyny, a więc osoba uprawniona do wystawiania recept, umożliwiających zakup leków z refundacją, przysługującą osobie przewlekle chorej, wystawiała recepty dla pacjenta o fikcyjnych danych G. P. bądź też dla pacjenta o fikcyjnych danych Kardynała H. G..

Zgodnie z ustaleniami poczynionymi przez powódkę i P. M., P. M. (podając się za G. P.) przychodził do przychodni ubrany w koloratkę i podając się za Sekretarza Kardynała H. G., kierował się bezpośrednio do gabinetu powódki, gdzie powódka przekazywała mu wypełnione w całości bądź częściowo recepty. Z uwagi na fakt, iż powódka nie знаła numeru PESEL zarówno G. P. jak i Kardynała H. G. poinstruowała P. M., iż w sytuacji kiedy będzie uzupełniał na konkretnej receptce nr PESEL dla Kardynała winien posłużyć się numerem PESEL swojej babci – E. M., natomiast w przypadku wypisywania recepty na nazwisko G. P. winien wpisać własny numer PESEL.

Tak wypełnione recepty P. M. realizował w aptekach na terenie W., natomiast otrzymane leki refundowane przekazywał powódce w jej mieszkaniu. Powódka za odebrane leki przekazywała P. M. miesięcznie od 1000 zł do 1500 zł.

Wystawiane przez powódkę recepty opiewały na nietypowo dużą ilość konkretnych leków w znacznie przekroczonych dawkach (np. T.), dlatego też celem uwiarygodnienia tak wysokich dawek powódka wypisywała na receptce znak „!!!”, który zwyczajowo w środowisku lekarsko-farmaceutycznym miał potwierdzać wysokie dawki zaordynowanych leków.

Nadto często zdarzało się, że aptekarze zaniepokojeni dawką zaordynowanych leków dzwoniли do powódki z pytaniem czy recepta została wystawiona w sposób prawidłowy. Powódka zawsze odpowiadała twierdząco.

Kardynał H. G. ani też G. P., na których nazwiska były wypisywane recepty nie byli zadeklarowani jako pacjenci w przychodni i nie byli wykazywani na liście aktywnej przekazywanej do Narodowego Funduszu Zdrowia. Kardynał H. G. nigdy nie powołał osobistego sekretarza o nazwisku G. P..

W okresie od dnia 28 lipca 2008 r. do dnia 30 czerwca 2009 r. powódka wypisywała recepty wyłącznie na nazwisko G. P., łącznie wystawiając na jego rzecz 156 recept.

Z kolei w okresie od dnia 01 stycznia 2010 r. do dnia 01 kwietnia 2011 r. powódka wystawiała recepty na nazwisko H. G. w łącznej liczbie 104 .

Dowód: - prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z dnia 19 marca 2015 r. we W. III Wydział Karny (sygn. akt III K 320/13) oraz uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego, k. 282- 320, 355-436

- prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 05 listopada 2015 r. we W. II Wydział Karny (sygn. akt II Aka 209/15) oraz uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego, k. 321, 437- 480.

W okresie przebywania powódki na zwolnieniu lekarskim w 2009 r. tj. od 26 marca 2009 do 28 maja 2009 r., P. M. udając Sekretarza Kardynała H. G. zwrócił się do pracującej w tej samej przychodni dr A. R. o wystawienie recepty dla rzekomo umierającego na nowotwór Kardynała, którym to miała opiekować powódka. Z uwagi na okoliczność, iż dr A. R. nie mogła znaleźć karty pacjenta, zdecydowała się założyć nową kartę i po podaniu wszelkich danych wystawiła P. M. receptę. P. M. udał się do dr A. R. jeszcze trzykrotnie po receptę, jednakże w trakcie trzeciej wizyty lekarka odmówiła mu jej wystawienia, wskazując, iż konieczne jest dostarczenie niezbędnej dokumentacji medycznej.

Dr A. R. zaniepokojona sytuacją, po kilku miesiącach zadzwoniła do K. celem uzyskania informacji o stanie zdrowia Kardynała H. G.. W trakcie rozmowy uzyskała informację, że Kardynał cieszy się dobrym zdrowiem i nigdy nie powołał Sekretarza w osobie G. P.. O treści uzyskanych informacji dr A. R. poinformowała Dyrektora ds. administracyjnych – Ł. O., który przekazał jej, że NFZ prowadzi już postępowanie wyjaśniające w tej sprawie.

Dr R. poinformowała też o tym powódkę, która jednak zbagatelizowała sprawę i powiedziała, że wszystko jest dobrze, gdyż widziała dokumenty, które potwierdzają chorobę Kardynała.

Dowód :- świadectwo pracy powódki, w aktach osobowych

- zeznania świadka A. R., k. 109

- zeznania świadka Ł. O., k. 69, 70.

Na początku 2010 r. Narodowy Fundusz Zdrowia powziął wątpliwości co do zasadności i prawidłowości wystawianych przez lekarzy Wojewódzkiej Przychodni Podstawowej (...) we W. recept na leki refundowane i w związku z tym w dniach od 7 do 13 kwietnia 2010 r. (...) Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia przeprowadził w przychodni kontrolę.

Kontrola wykazała szereg nieprawidłowości odnośnie przepisywania leków niezgodnie z obowiązującymi procedurami medycznymi przez powódkę. Zastrzeżenia budził szereg recept zawierających m.in. nieprawidłowy nr PESEL. Kontrola ujawniła nieprawidłowości związane z pacjentami o danych: E. M., P. M., H. G. i G. P.. Podczas czynności kontrolnych stwierdzono m.in., że nr PESEL P. M. i E. M. zostały użyte do ordynacji leków pacjentów o następujących nazwiskach: H. G. oraz G. P.. Ponadto w trakcie kontroli ustalono, że pacjenci P. M., E. M., H. G. oraz G. P. nie byli zadeklarowani w przychodni oraz nie są wykazywani na liście aktywnej przekazywanej do NFZ.

W trakcie prowadzonej przez NFZ kontroli w dniu 08 kwietnia 2010 r. powódka złożyła pisemne oświadczenie w którym wskazała m.in., że: „P. M. i E. M. nie są leczeni w przychodni, i nie udzielała im porad uprawniających do

wystawiania recept z oznaczeniem „P ani żadnych innych. Recepty te zostały wystawione przez osoby nieuprawnione bez mojego udziału i bez mojej wiedzy”.

Dodatkowo powódka dostarczyła 18 stron kserokopii historii leczenia ambulatoryjnego Kardynała H. G. z rozpoznaniem - rak jelita grubego, które to zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem przez Dyrektora ds. medycznych strony pozwanej – L. W..

Z uwagi na ustalenia poczynione w postępowaniu kontrolnym przez NFZ, Dyrektor przychodni – (...) - P. w dniu 09 kwietnia 2010 r. złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa nieuprawnionego posługiwania się receptami strony pozwanej.

Ponadto na polecenie J. P., Dyrektor ds. administracyjnych strony pozwanej – Ł. O. przeprowadził z powódką rozmowę, w trakcie której zabronił jej wystawiania kolejnych recept na rzecz H. G., G. P. oraz E. M..

Kontrola Narodowego Funduszu Zdrowia była jednak nadal prowadzona i została zakończona dopiero na przełomie marca/kwietnia 2011 r. ostatecznym wystąpieniem pokontrolnym.

Dowód: - protokół kontroli z dnia 11 maja 2010 r., k. 78-86

- zeznania świadka Ł. O., k. 69-70

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej J. P., k. 120.

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2011 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej W. Wschód, zażądał od Dyrektora przychodni wydania rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie o czyn z art. 217 §1 i 2 k.k., 219 §1 i 2 k.k. i art. 226 k.k. (nie w postępowaniu przeciwko konkretnej osobie), a w szczególności wszelkiej dokumentacji dotyczącej G. P..

W związku z powyższym strona pozwana podjęła czynności mające na celu skompletowanie całości dokumentacji medycznej tej osoby. Z uwagi na fakt, iż nie można było odnaleźć dokumentacji medycznej, Dyrektor ds. administracyjnych strony pozwanej – Ł. O., zwrócił się do powódki o złożenie wyjaśnień w sprawie.

W odpowiedzi na w/w pismo Dyrektora ds. administracyjnych, w piśmie datowanym na dzień 07 lutego 2011 r. powódka wskazała, że Kardynał H. G. jest pacjentem przychodni oraz, że deklarację wyboru lekarza podstawowej opieki zdrowotnej złożył ponownie w 2010 r.

Nadto powódka wskazała, iż wypisywała recepty w oparciu o kartę informacyjną z leczenia szpitalnego oraz kartę informacyjną z leczenia specjalistycznego, dostarczane przez osobistego Sekretarza H. G., który został upoważniony przez H. G. w bezpośredniej rozmowie z powódką. Powódka podała kolejno, że recepty na rzecz w/w pacjenta wypisywała również w okresie od czerwca do grudnia 2010 r. oraz, że incydentalnie zdarzały się przypadki nie wypełniania przez nią całości danych na receptach, do czego zobowiązywał się Sekretarz Kardynała. Dodatkowo wskazała, że recept przeznaczonych dla E. M., P. M. i G. P. nie wypełniała.

Dowód: - postanowienie o żądaniu wydania rzeczy z dnia 24 stycznia 2011 r., k. 44

- pismo Dyrektora ds. administracyjnych Ł. O. skierowane do powódki, k. 31

- postanowienie z dnia 08 kwietnia 2011 r. w przedmiocie dowodów rzeczowych, k. 38-42

- postanowienie z dnia 20 kwietnia 2011 r. w przedmiocie dowodów rzeczowych, k. 43

- pisemne wyjaśnienia powódki z dnia 07 lutego 2011 r., k. 32

- zeznania świadka Ł. O., k. 69-70

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej J. P., k. 120.

W lutym 2011 r. A. P. na prośbę powódki wykonał kopie deklaracji przynależności do przychodni przy ul. (...) wystawionej na Kardynała H. G. oraz G. P., oraz kopię zaświadczenia lekarskiego z dnia 26 kwietnia 2005 r. na nazwisko Kardynała przez 4 (...) Szpital (...) z Polikliniką stwierdzającym chorobę nowotworową i nadciśnienie tętnicze oraz zalecenie stosowania leków przeciwbólowych i okresowych kontroli lekarskich.

W/w dokumenty powódka niezwłocznie po ich sporządzeniu dostarczyła Dyrektorowi ds. administracyjnych – Ł. O..

Dowód: - prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z dnia 19 marca 2015 r. we W. III Wydział Karny (sygn. akt III K 320/13) oraz uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego, k. 282- 320, 355-436

- zeznania świadka Ł. O., k. 69-70.

Postanowieniem z dnia 04 kwietnia 2011 r. przedstawiono konkretnie powódce zarzuty popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. i 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków powódka od dnia 08 kwietnia 2011 r. została tymczasowo aresztowana.

Postanowieniem Prokuratora Rejonowego W. Wschód z dnia 11 kwietnia 2011 r. zostało wszczęte śledztwo w sprawie przeciwko powódce i P. M., którzy zostali podejrzani o fałszowanie recept wystawionych przez lekarzy Wojewódzkiej Przychodni (...) we W. przy ul. (...) i wyłudzenie mienia w kwocie 82.534,60 zł na szkodę Narodowego Funduszu Zdrowia, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Nadto postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2011 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej W. Wschód zażądał od Dyrektora Przychodni wydania dowodów rzeczowych w sprawie, tj. zaświadczeń lekarskich i dokumentacji dotyczącej pacjenta H. G. oraz karty pacjenta, a także innych dowodów w sprawie.

Dowód: - postanowienie o przedstawieniu zarzutów, k. 101, 102

- zawiadomienie o tymczasowym aresztowaniu powódki, k. 33

- zawiadomienie o wszczęciu śledztwa, k. 34

- postanowienie o żądaniu wydania rzeczy, k. 35, 36

- zeznania świadka Ł. O., k. 69-70

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej J. P., k. 120

- przesłuchanie powódki, k. 70.

W okresie od dnia 27 grudnia 2010 r. do dnia tymczasowego aresztowania, tj. do 08 kwietnia 2011 r. powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim.

Zgodnie z zaświadczeniem lekarskim nr (...) powódka miała przebywać na zwolnieniu lekarskim do dnia 30 kwietnia 2011 r.

Dowód: - Decyzja ZUS z dnia 04 lipca 2011 r., k. 30

- zaświadczenie lekarskie nr (...), k. 14

- zawiadomienie o skierowaniu na rehabilitację leczniczą, k. 5

- zeznania świadka Ł. O., k. 69-70

- przesłuchanie powódki, k. 70.

Powódka działając wspólnie i w porozumieniu z P. M., czynem ciągłym, w okresie od dnia 18 lipca 2008 r. do dnia 01 kwietnia 2011r., doprowadziła Narodowy Fundusz Zdrowia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na kwotę 451.203,12 zł (czterystu pięćdziesięciu tysięcy dwustu trzech złotych i 12 groszy).

Jeszcze w dniu 01 kwietnia 2011r. we W. powódka poświadczyła nieprawdę, co do okoliczności mającej znaczenie prawne i wystawiła jako osoba nieuprawniona recepty uprawniające do zakupu leków z refundacją przysługującą osobie przewlekle chorej na lek P. dla pacjenta o danych H. G. wpisując nr P. E. M., które to następnie P. M. zrealizował w okresie od 06 kwietnia do 13 kwietnia 2011 r. w aptekach na terenie W. z wykorzystaniem nieprzysługującej mu refundacji w łącznej kwocie 2.833,20 zł.

Dowód: - prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z dnia 19 marca 2015 r. we W. III Wydział Karny (sygn. akt III K 320/13) oraz uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego, k. 282- 320, 355-436,

- prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 05 listopada 2015 r. we W. II Wydział Karny (sygn. akt II Aka 209/15) oraz uzasadnienie prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego, k. 321, 437- 480

Prokuratura Rejonowa W. Wschód pismem z dnia 11.04.2011r. zawiadomiła pozwanego pracodawcę powódki, że w tej samej dacie zostało wszczęte śledztwo przeciwko powódce i P. M., którzy zostali podejrzani o fałszowanie recept wystawionych przez lekarzy Wojewódzkiej Przychodni (...) we W. przy ul. (...) i wyłudzenie mienia w kwocie 82.534,60 zł na szkodę Narodowego Funduszu Zdrowia, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Ponadto drugim pismem z daty 11.04.2011r. Prokuratura zawiadomiła pozwanego pracodawcę o tymczasowym aresztowaniu powódki w dniu 10.04.2011r.

W tej sytuacji, strona pozwana pismem datowanym na dzień 11 kwietnia 2011 r., doręczonym powódce w dniu 18 kwietnia 2011 r., rozwiązała z powódką umowę o pracę na czas nieokreślony bez zachowania okresu wypowiedzenia, na podstawie art. 52 §1 pkt.1 k.p., jako przyczynę wskazując utratę zaufania pracodawcy w wyniku uzasadnionego okolicznościami podejrzenia popełnienia przestępstwa oraz rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych polegającego w szczególności na:

1) posługiwaniu się drukami oraz pieczęciami pracodawcy w celu:

a) poświadczenia nieprawdy co do udzielenia świadczeń medycznych,

b) wprowadzenia w błąd pracodawcy co do wyboru przez pacjenta H. G. i G. P. deklaracji wyboru lekarza podstawowej opieki zdrowotnej,

c) wystawiania recept bez przeprowadzenia badań pacjenta,

d) wystawiania recept bez wskazania danych osobowych pacjenta, bądź wskazania fałszywych danych.

2) Niezastosowaniu się do polecenia pracodawcy nakazującego powstrzymanie się z wystawieniem kolejnych recept do wyjaśnienia sprawy.

3) Podejrzeniu popełnienia czynu zabronionego (art. 286 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.) objętego postępowaniem karnym prowadzonym przez Prokuratora Rejonowego K.-Wschód pod sygn. akt 1 Ds. 1301/10.

Ponadto w treści oświadczenia strona pozwana poinformowała powódkę o prawie wniesienia odwołania od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia w terminie 14 dni od daty otrzymania niniejszego pisma.

Dowód: - oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, k.4 oraz w aktach osobowych powódki;

- zawiadomienie o wszczęciu śledztwa, k. 34;

- pismo Prokuratury zawiadamiające o tymczasowym aresztowaniu powódki: k.33.

Powódka J. T. w postępowaniu karnym została oskarżona i skazana za to, że w okresie od 18 lipca 2008 r. do 01 kwietnia 2011 r., działając w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili Narodowy Fundusz Zdrowia do niekorzystnego rozporządzania mieniem, w ten sposób, że powódka będąc zatrudnioną jako lekarz medycyny w (...) we W.:

- poświadczala nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne i wystawiała jako osoba uprawniona recepty uprawniające do zakupów leków z refundacją przysługujących osobom przewlekle chorym dla pacjenta o fikcyjnych danych G. P. wpisując numer PESEL P. M. oraz dla pacjenta o danych H. G. wpisując numer P. E. M., które następnie P. M. realizował w aptekach na terenie W. z wykorzystaniem nieprzysługującej mu refundacji, działając na szkodę Narodowego Funduszu Zdrowia, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i 271 § 1 k.k. i 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z 12 k.k.

oraz za to, że:

- w dniu 03 lutego 2011 r. we W. w (...) Izbie Lekarskiej w trakcie przesłuchania w charakterze świadka przez Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej posłużyła się podrobionym przez nieustaloną osobę zaświadczeniem lekarskim z dnia 26 kwietnia 2005 r. wystawionym na nazwisko H. G. przez 4 (...) Szpital (...) z Polikliniką stwierdzającym chorobę nowotworową i nadciśnienie tętnicze oraz zalecenie stosowania leków przeciwbólowych i okresowych kontroli lekarskich, tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

- w dniu 06 kwietnia 2011 r. we W. w Komisariacie Policji W. R. w trakcie przesłuchania w charakterze podejrzanego przez funkcjonariusza policji posłużyła się podrobionym przez nieustaloną osobę zaświadczeniem lekarskim z dnia 26 kwietnia 2005 r. wystawionym na nazwisko H. G. przez 4 (...) Szpital (...) z Polikliniką stwierdzającym chorobę nowotworową i nadciśnienie tętnicze oraz zalecenie stosowania leków przeciwbólowych i okresowych kontroli lekarskich, tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

- w dniu 6 kwietnia 2011 r. w Komisariacie Policji W.-R. w trakcie przesłuchania w charakterze podejrzanego posłużyła się podrobioną kartą informacyjną z pobytu na leczeniu szpitalnym nr historii choroby (...) z dnia 19 marca (...). na nazwisko H. G. w Hospicjum (...) przy (...) Centrum Onkologii we W. przy ul. (...), tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 19 marca 2015 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu III Wydział Karny uznał J. T. za winną popełnienia zarzucanych jej czynów, ustalając, że w/w czynów dopuściła się działając w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem oraz wspólnie i w porozumieniu z P. M., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Powódka została również zobowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej NFZ w wysokości 451.203,12 zł (wyrok SA we Wrocławiu - k.321 odwrót).

Dowód: - prawomocny wyrok Sąd Okręgowy z dnia 19 marca 2015 r. we W. III Wydział Karny (sygn. akt III K 320/13), k. 282- 320

-prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu II Wydział Karny (sygn. akt II Aka 209/15), k. 321.

Sprawa powódki została również zgłoszona do Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej przy (...) Izbie Lekarskiej. Orzeczeniem Sądu Lekarskiego I Instancji powódka została zawieszona w prawie do wykonywania zawodu na okres 1 roku. Sąd II Instancji utrzymał w mocy w/w orzeczenie.

Dowód: - oświadczenie powódki złożone na rozprawie w dniu 15 marca 2016 r. , k. 517.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków z dnia 26 czerwca 2013 r. sygn. akt VII K 1122/12 także P. M. został uznany za winnego popełnienia łącznie 173 przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i 271 § 1 k.k. i 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z 12 k.k.

Dowód: uzasadnienie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 19 marca 2015 r. we W. III Wydział Karny (sygn. akt III K 320/13), k. 282- 320.

Strona pozwana w dniu 14 marca 2016 r. wypłaciła powódce ekwiwalent za urlop wypoczynkowy w kwocie 1.569,56 zł. oraz odsetki od zapłaty ekwiwalentu za urlop w kwocie 930,00 zł.

Dowód: - potwierdzenie wykonania przelewu krajowego, k. 513

- oświadczenie powódki złożone na rozprawie w dniu 15 marca 2016 r. , k. 517

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w zakresie roszczenia o zasądzenie odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione w pkt. I-wszym sentencji wyroku.

Natomiast postępowanie w zakresie roszczeń powódki o zadośćuczynienie z tytułu doznanej krzywdy w wysokości 25.000 zł (zgłoszone w oparciu o art. 444 k.c.) oraz odnośnie ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy – podlegało umorzeniu na podstawie art. art. 355 §1 k.p.c. w zw. z art. 203 §1 k.p.c. i w zw. z art. 469 k.p.c.

Powódka bowiem na rozprawie w dniu 25.02.2016r. (k.353) cofnęła roszczenie o zadośćuczynienie zrzekając się go, zaś wobec uiszczenia w toku procesu przez stronę pozwaną ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy – powódka na rozprawie w dniu 15.03.2016r. (k.517) cofnęła również roszczenie o zapłatę tego ekwiwalentu, a na co pełnomocnik strony pozwanej wyraził zgodę.

Zatem finalnie powódka domagała się zasądzenia na jej rzecz odszkodowania w kwocie 15.050,82 zł brutto z tytułu - niezgodnego jej zdaniem z prawem - rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Na wstępie niniejszych rozważań zauważyć należy, iż zasadność przyczyn rozwiązania z powódką umowy o pracę - chociaż początkowo powódka kwestionowała prawdziwość tych przyczyn – pozostaje w rozpoznawanej sprawie bezsporna, a to wobec prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział Karny z dnia 19.03.2015r., sygn. akt III K 320/13, skazującego powódkę za to, że w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili Narodowy Fundusz Zdrowia do niekorzystnego rozporządzania mieniem, w ten sposób, że powódka będąc zatrudniona jako lekarz medycyny w (...) we W. poświadczała nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne i wystawiała jako osoba uprawniona recepty uprawniające do zakupów leków z refundacją przysługujących osobom przewlekle chorym dla pacjenta o fikcyjnych danych G. P. wpisując numer PESEL P. M. oraz dla pacjenta o danych H. G. wpisując numer P. E. M., które następnie P. M. realizował w aptekach na terenie W. z wykorzystaniem nieprzysługującej mu refundacji, działając na szkodę Narodowego Funduszu Zdrowia, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i 271 § 1 k.k. i 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z 12 k.k.

Powódka wyrokami karnymi została zobowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej NFZ w wysokości 451.203,12 zł (wyrok SA we Wrocławiu - k.321 odwrót).

Zgodnie zaś z art. 11 k.p.c. Sąd cywilny związany jest prawomocnym wyrokiem karnym skazującym, tj. ustaleniami dotyczącymi popełnienia przestępstwa - a więc okolicznościami składającymi się na jego stan faktyczny, czyli osobą sprawcy, przedmiotem przestępstwa oraz czynem przypisanym oskarżonemu - które znajdują się w sentencji wyroku karnego skazującego. Powyższe oznacza, że Sąd - rozpoznając sprawę cywilną - musi przyjąć, że skazany popełnił przestępstwo przypisane mu wyrokiem karnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 1977 r., IV PR 63/77, LEX nr 7928), natomiast osoba skazana prawomocnym wyrokiem karnym nie może bronić się w postępowaniu cywilnym zarzutem, że nie popełniła przestępstwa, za które została skazana, ani też że przestępstwem tym nie wyrządziła szkody. Związanie bowiem dotyczy ustalonych w sentencji wyroku znamion przestępstwa, a także okoliczności jego popełnienia, dotyczących czasu, miejsca, poczytalności, itp. Zważyć należy, iż istota związania Sądu cywilnego prawomocnym wyrokiem karnym skazującym polega na niedopuszczalności dokonywania przez Sąd odmiennych ustaleń niż poczynione w wyroku karnym. Powyższe oznacza, iż okoliczności popełnienia przestępstwa nie mogą być przedmiotem postępowania dowodowego ani oceny Sądu, a więc nie ma do nich zastosowania zasada swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.), a Sąd w sprawie cywilnej dokonuje tylko subsumcji pod odpowiedni przepis prawa materialnego cywilnego wiążących ustaleń wynikających z wyroku karnego oraz ewentualnych własnych ustaleń dotyczących pozostałych okoliczności istotnych w rozpoznawanej sprawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 lutego 2014 r. I ACa 859/13, LEX nr 1459061).

Mając na uwadze powyższe, Sąd zważył, iż ustalając stan faktyczny w sprawie nie sposób dać wiary zeznaniom powódki złożonym w przedmiotowym postępowaniu, a to wobec tego, iż zeznania te pozostawały w całkowitej sprzeczności z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu III Wydział Karny w prawomocnym wyroku z dnia 19 marca 2015r. i w jego uzasadnieniu.

W związku z tym, dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na sentencji prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział Karny z dnia 19 marca 2015 r. oraz w niezbędnym zakresie na jego uzasadnieniu (sygn. akt III K 320/13) oraz na treści wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu II Wydział Karny z dnia 05.11.2015r. (sygn. akt II Aka 209/15). Nadto Sąd oparł się na dołączonych do niniejszego postępowania dowodach z dokumentów, w tym na aktach osobowych powódki, zaświadczeniu o zarobkach, potwierdzeniu dokonania przelewu z dnia 14 marca 2016 r., - protokole kontroli NFZ z dnia 11 maja 2010 r., postanowieniach wydanych w postępowaniu przygotowawczym, decyzji ZUS z dnia 04 lipca 2011 r. oraz na zaświadczeniu lekarskim nr (...).

Dodatkowo Sąd oparł się na złożonych w toku procesu zeznaniach świadków: Ł. O., A. R. i przesłuchiwanej w charakterze strony pozwanej J. P., albowiem zeznania w/w osób w pełni korespondowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym, były spójne, logiczne, a przez to stanowiące w pełni wiarygodny dowód w sprawie. Nadto w/w osoby wskazywały na szereg istotnych okoliczności, które umożliwiły Sądowi pełne odtworzenie stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Przechodząc do meritum sprawy zważyć należy, iż materialnoprawną podstawą żądania powódki jest przepis art. 56 § 1 k.p., zgodnie z którym pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. Zaś z art. 58 k.p. wynika, iż odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 k.p. przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Zgodnie z przepisem art. 52 § 1 pkt 1 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych.

Zdaniem Sądu zatem, rozwiązanie z powódką umowy o pracę przez stronę pozwaną w trybie przewidzianym w art. 52 § 1 pkt 1 k.p. było uzasadnione oraz dokonane zostało z zachowaniem warunków formalnych określonych w przepisach Kodeksu Pracy, gdyż nastąpiło na piśmie oraz pracodawca wskazał powódce przyczyny tej decyzji.

Powódka zarzuciła jednakże, że strona pozwana uchybiła miesięcznemu terminowi do złożenia swojego oświadczenia o rozwiązaniu z nią umowy o pracę w trybie natychmiastowym, a określonego w art. 52 §2 k.p.

Zgodnie z art. 52 § 2 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę w ciągu miesiąca od dnia uzyskania wiadomości uzasadniającej rozwiązanie umowy.

Strona pozwana w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym jako przyczynę wskazała utratę zaufania w wyniku uzasadnionego okolicznościami podejrzenia popełnienia przestępstwa oraz rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych polegającego w szczególności na:

1) posługiwaniu się drukami oraz pieczęciami pracodawcy w celu:

a) poświadczenia nieprawdy co do udzielenia świadczeń medycznych,

b) wprowadzenia w błąd pracodawcy co do wyboru przez pacjenta H. G. i G. P. deklaracji wyboru lekarza podstawowej opieki zdrowotnej,

c) wystawiania recept bez przeprowadzenia badań pacjenta,

d) wystawiania recept bez wskazania danych osobowych pacjenta, bądź wskazania fałszywych danych.

2) Niezastosowaniu się do polecenia pracodawcy nakazującego powstrzymanie się z wystawieniem kolejnych recept do wyjaśnienia sprawy.

3) Podejrzeniu popełnienia czynu zabronionego (art. 286 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.) objętego postępowaniem karnym prowadzonym przez Prokuratora Rejonowego K.-Wschód pod sygn. akt 1 Ds. 1301/10.

W toku procesu powódka wskazywała, że o w/w okolicznościach strona pozwana posiadała wiedzę już w kwietniu 2010 r., kiedy to Narodowy Fundusz Zdrowia przeprowadzał postępowanie wyjaśniające w przychodni zdrowia, w której pracowała powódka, bądź też nawet wcześniej, a o czym świadczą zeznania świadka A. R. – także lekarza pracującego w tej przychodni.

Bezspornym w sprawie jest, iż w okresie od 7 do 13 kwietnia 2010 r. (...) Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia przeprowadził w przychodni kontrolę i kontrola ta wykazała szereg nieprawidłowości odnośnie wypisywania przez powódkę recept na leki, niezgodnie z obowiązującymi procedurami medycznymi. Nadto również strona pozwana nie kwestionowała w toku procesu okoliczności, iż z uwagi na ustalenia poczynione w postępowaniu kontrolnym prowadzonym przez NFZ, Dyrektor przychodni – (...) - P. w dniu 09 kwietnia 2010 r. złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa odnośnie nieuprawnionego wystawiania recept. Wręcz przeciwnie, strona pozwana wskazywała, że owszem, w wyniku kontroli doszły do niej niepokojące informacje na temat zachowania powódki, jednakże celem dokładnego wyjaśnienia sprawy złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Powyższą okoliczność potwierdził Dyrektor ds. administracyjnych Ł. O., który w trakcie przesłuchania wskazał, m.in., że „na podstawie wszczęcia tej kontroli my jako przychodnia złożyliśmy zawiadomienie na Policję, ja rozmawiałem z panią doktor i przekazałem jej żeby na te (...) nie wystawiała więcej recept(...) Powódka miała ustnie zabronione powstrzymywanie się od wystawiania kolejnych recept na te nazwiska(...)Wtedy nie wiedzieliśmy czy to powódka wystawia te recepty czy recepty są fałszowane”.

W tej sytuacji Sąd zważył, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że począwszy od kwietnia 2010r. prowadzone było postępowanie wyjaśniające, najpierw przez NFZ, a następnie przez Policję i Prokuraturę, w sprawie podejrzenia popełnienia przestępstwa nieuprawnionego posługiwania się receptami strony pozwanej. Ale zaznaczyć należy, iż było to postępowanie prowadzone „w sprawie”, a nie przeciwko konkretnej osobie. Jak zeznał świadek Ł. O.: „Do organów ścigania zostało złożone zawiadomienie bez wskazywania konkretnych lekarzy, tylko o nieuprawnionym posługiwaniu się receptami strony pozwanej”. Zatem strona pozwana w 2010r. nie dysponowała

jeszcze na tyle oczywistymi i pewnymi dowodami, aby móc postawić powódce zarzuty wskazane jej następnie w piśmie rozwiązującym z nią umowę o pracę, z dnia 11.04.2011r.

Zachowanie strony pozwanej świadczy o okoliczności, iż pracodawca nie chciał podejmować decyzji o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę w sposób pochopny i przedwczesny, w związku z czym celem dokładnego zbadania sprawy zawiadomił odpowiednie służby. Tym bardziej, iż chodziło o zwolnienie z pracy osoby wykonującej zawód cieszący się dużym zaufaniem w powszechnej opinii społecznej. Ponadto pochopne rozwiązanie z powódką umowy o pracę mogłoby wywołać dla niej dotkliwe konsekwencje - a których zresztą powódka nie uniknęła – w postaci postępowania dyscyplinarnego przed Izbą Lekarską.

W tym miejscu zaznaczyć należy, iż w judykaturze zgodnie uznaje się, że: „Uzyskanie przez pracodawcę wiadomości, jako momentu rozpoczęcia biegu terminu do rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia z jego winy, może wymagać nie tylko informacji o zachowaniu pracownika, lecz także czasu niezbędnego na ocenę skutków tego zachowania” (vide wyrok SN z 14.04.2015r., II PK 146/14).

Ponadto: „Bieg miesięcznego terminu z art. 52 § 2 KP rozpoczyna się dopiero od chwili, w której pracodawca uzyskał w dostatecznym stopniu wiarygodne informacje uzasadniające jego przekonanie, że pracownik dopuścił się czynu nagannego w stopniu usprawiedliwiającym niezwłoczne rozwiązanie umowy o pracę” (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2008 r. I PK 32/08, M.P.Pr. (...) -93).

Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu, miesięczny termin, o którym stanowi art. 52 §2 k.p., rozpoczął swój bieg z dniem 11.04.2011r., kiedy to Prokuratura Rejonowa W. Wschód pismem z dnia 11.04.2011r. zawiadomiła pozwanego pracodawcę, że w tej samej dacie zostało wszczęte śledztwo przeciwko powódce i P. M., którzy zostali podejrzani o fałszowanie recept wystawionych przez lekarzy Wojewódzkiej Przychodni (...) we W. przy ul. (...) i wyłudzenie mienia w kwocie 82.534,60 zł na szkodę Narodowego Funduszu Zdrowia, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Ponadto drugim pismem z daty 11.04.2011r. Prokuratura zawiadomiła pozwanego pracodawcę o tymczasowym aresztowaniu powódki w dniu 10.04.2011r.

W tej sytuacji, strona pozwana pismem datowanym na dzień 11 kwietnia 2011 r., doręczonym powódce w dniu 18 kwietnia 2011 r., rozwiązała z powódką umowę o pracę na czas nieokreślony bez zachowania okresu wypowiedzenia, na podstawie art. 52 §1 pkt.1 k.p. i tym samym, zdaniem Sądu, dochowała terminu miesięcznego określonego w art. 52 §2 k.p.

Nadto w rozpoznawanej sprawie, dla oceny, czy strona pozwana już w 2010r. mogła posiadać na tyle pewną wiedzę o przewinieniach powódki, aby zasadnie rozwiązać z nią umowę o pracę, nie bez znaczenia pozostaje postawa samej powódki, która konsekwentnie wypierała się stawianych jej zarzutów, jednocześnie podnosząc szereg argumentów mających na celu potwierdzenie prawdziwości jej słów. Powódka bowiem w trakcie prowadzonej przez NFZ kontroli w dniu 08 kwietnia 2010 r. złożyła oświadczenie, w którym wskazała m.in., że „P. M. i E. M. nie są leczeni w przychodni, i nie udzielała im porad uprawniających do wystawiania recept z oznaczeniem „P ani żadnych innych. Recepty te zostały wystawione przez osoby nieuprawnione bez mojego udziału i bez mojej wiedzy”. Nadto zauważyć należy, iż powódka dostarczyła również 18 stron kserokopii historii leczenia ambulatoryjnego Kardynała H. G. z rozpoznaniem - rak jelita grubego, które to zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem przez Dyrektora ds. medycznych strony pozwanej – L. W.. Wobec licznych niejasności w sprawie kontrola NFZ została zakończona dopiero na przełomie marca/kwietnia 2011 r.

Co istotne, w dniu 07 lutego 2011 r. powódka udzieliła stronie pozwanej pisemnych wyjaśnień, w których wskazała m.in., że Kardynał H. G. jest pacjentem przychodni, deklarację wyboru lekarza podstawowej opieki zdrowotnej złożył ponownie w 2010 r. oraz, że wypisywała recepty w oparciu o kartę informacyjną z leczenia szpitalnego, która została dostarczana przez osobistego Sekretarza H. G., który został upoważniony przez H. G. w bezpośredniej rozmowie z powódką. Nadto na potwierdzenie prawdziwości swoich słów powódka w lutym 2011 r. dostarczyła stronie pozwanej

deklarację przynależności do przychodni (...) oraz G. P., która jak się okazało w trakcie procesu karnego została sporządzona przez A. P. na prośbę powódki.

Dodatkowo, jak wynika z zeznań świadka lekarza A. R., kiedy świadek poinformowała powódkę o tym, że ustaliła w kurii, iż Kardynał G. cieszy się dobrym zdrowiem, powódka odpowiedziała jej na to, iż: „wszystko jest dobrze, gdyż widziała dokumenty, które potwierdzają chorobę Kardynała”.

Wbrew twierdzeniom powódki, zeznania świadka A. R. w żaden sposób nie świadczą o tym, iż strona pozwana wiedzę na temat przyczyn rozwiązania z powódką umowy o pracę powzięła już w 2009 roku. W ocenie Sądu w/w zeznania jednoznacznie wskazują na okoliczność, iż A. R. dopiero po kilku miesiącach od pierwszej wizyty rzekomego Sekretarza Kardynała, czyli w bliżej nieokreślonym czasie, dowiedziała się o tym, że jakiś człowiek podszywa się za pomocnika Kardynała. Analiza zeznań A. R. prowadzi do wniosku, że czas, w którym powzięła ona w/w wiadomości pokrywa się z czasem prowadzenia przez NFZ postępowania kontrolnego w przychodni, albowiem dopiero wówczas strona pozwana otrzymała wiadomości o nieprawidłowościach mających miejsce w przychodni. Nadto z zeznań A. R. nie wynika, że strona pozwana miała wiedzę na temat tego, że powódka wspólnie i w porozumieniu z P. M. popełniała przestępstwo, a jedynie zeznania te świadczą o podejrzeniach świadka A. R. skierowanych pod adresem rzekomego Sekretarza Kardynała.

W tych okolicznościach, ponowić należy twierdzenie, że miesięczny termin, o którym stanowi art. 52 §2 k.p., rozpoczął swój bieg dopiero począwszy od dnia 11.04.2011r., kiedy to strona pozwana otrzymała z Prokuratury wiadomość o tymczasowym aresztowaniu powódki i wszczęciu śledztwa konkretnie wobec osoby powódki. Podkreślenia wymaga okoliczność, iż postępowanie strony pozwanej, która nie chciała pochopnie rozwiązać z powódką umowy o pracę, należy ocenić w oparciu o wagę i zawłość sprawy oraz dokładnie przemyślane działanie powódki i P. M., zakwalifikowane następnie przez Sąd Karny jako przestępstwo.

Niezależnie zaś od powyższego, Sąd zważył, iż powódka dopuściła się zachowań zarzuconych jej w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę, w okresie od 18 lipca 2008 r. do 01 kwietnia 2011 r., działając czynem ciągłym. Okoliczność tę stwierdził w swoim prawomocnym wyroku z dnia 19 marca 2015r. Sąd Okręgowy III Wydział Karny, sygn. akt III K 320/13.

Sąd Karny określił, iż zachowania powódki zostały podjęte w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w kwalifikacji prawnej przestępstw, za które powódka została skazana, Sąd ujął przepis art. 12 k.k. statuujący tzw. czyn ciągły.

Znamiennym jest, iż ostatni z czynów, za który powódka została skazana w/w wyrokiem, wskazany w pkt. 152 aktu oskarżenia, został popełniony przez powódkę w dniu 1 kwietnia 2011r. Czyli, pomimo, iż od 2010r. toczyło się postępowanie wyjaśniające prowadzone przez NFZ i następnie - postępowanie karne przygotowawcze - powódka dalej prowadziła swój przestępczy proceder.

Określenie zachowania powódki jako tzw. czyn ciągły ma bardzo istotne znaczenie dla ustalenia daty rozpoczęcia biegu miesięcznego terminu sprecyzowanego w art. 52 § 2 k.p. Utrwalone w takich przypadkach orzecznictwo przyjmuje, że termin z art. 52 § 2 k.p. rozpoczyna swój bieg od ostatniego ze zdarzeń składających się na takie zachowanie – vide wyrok SN z dnia 19 grudnia 1997 r., I PKN 443/97, OSNAPiUS 1998 r. nr 21, poz. 631. oraz wyrok SN z dnia 14 lutego 2001 r. I PKN 236/00.

Powyższe oznacza, iż ostatecznie miesięczny termin określony w art. 52 § 2 k.p. nie mógł rozpocząć swego biegu wcześniej aniżeli w dacie 01 kwietnia 2011 r., czyli w dacie popełnienia przez powódkę ostatniego z czynów, za które została skazana. Co za tym idzie, strona pozwana rozwiązując z powódką umowę o pracę w dniu 18 kwietnia 2011 r. (data doręczenia powódkę oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia), nie uchybiła temu terminowi. Tym samym działanie strony pozwanej było zgodne z treścią przepisu art. 52 § 2 k.p.

W związku z powyższym, powództwo w zakresie roszczenia o zasądzenie odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione w pkt. I-wszym sentencji wyroku.

Na zakończenie powyższych rozważań, jedynie z ostrożności procesowej Sąd wskazuje, iż w judykaturze podnosi się również, że jeżeli rozwiązanie umowy o pracę było uzasadnione, ale nastąpiło z naruszeniem terminu z art. 52 § 2 k.p., to Sąd może oddalić roszczenie o przywrócenie do pracy lub odszkodowanie, jeżeli uwzględnienie tych roszczeń stałoby w sprzeczności z art. 8 k.p. (por. wyrok SN z 2 grudnia 2014 r., I PK 113/14, LEX nr 1622120).

W niniejszej sprawie, uwzględnienie roszczenia o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia, w ocenie Sądu stałoby w oczywistej i rażącej sprzeczności z art. 8 k.p. i naruszałoby szeroko pojęte zasady współzycia społecznego i sprawiedliwości społecznej, tym bardziej w świetle prawomocnego wyroku skazującego powódkę.

W pkt. III-cim sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego biorąc za podstawę art. 98 § 1 k.p.c., wyrażający zasadę odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik procesu oraz art. 100 k.p.c., z którego wynika zasada stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego należnych stronom, Sąd ustalił w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. - w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1348 ze zm. – przed nowelizacją ze stycznia 2016r.).

Koszty zastępstwa procesowego należne stronie pozwanej wyniosły łącznie 1860 zł i zostały ustalone: w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 1 w/w Rozp. - odnośnie roszczenia o odszkodowanie w związku z rozwiązaniem umowy o pracę – koszty zastępstwa wynoszą 60 zł (vide uchwała SN z 07.08.2002r., III PZP 15/02, OSNP 2003/12/285) oraz na podstawie § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt. 5 cyt. Rozp. – odnośnie roszczenia o zadośćuczynienie w kwocie 25.000 zł – koszty zastępstwa wyniosły 1800 zł.

Z kolei powódce należał się zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 450 zł, które ustalone zostały na podstawie § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt. 3 cyt. Rozp. i obliczone od wysokości wypłaconego powódce w toku procesu, tj. w dniu 14 marca 2016 r., przez stronę pozwaną ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w kwocie 2.150,10 zł.

Bowiem wypłacenie powódce dopiero na sam koniec procesu w/w kwoty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, świadczy o tym, iż wytoczenie powództwa o zapłatę tego ekwiwalentu było zasadne. W konsekwencji Sąd, na zasadzie art. 100 k.p.c. rozdzielił stosunkowo koszty zastępstwa procesowego pomiędzy stronami, w ten sposób, że pomniejszył kwotę 1860 zł kosztów zastępstwa procesowego należnych stronie pozwanej o kwotę 450 zł należną powódce (1860 zł – 450 zł = 1.410 zł).

W związku z powyższym Sąd zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 1.410,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W punkcie IV-tym sentencji wyroku Sąd zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa biorąc za podstawę art. 96 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398).

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.